

ΚΡΙΤΙΚΕΣ

- Ο τρόπος που χειρίζεται ο Αβρανάς τη σταδιακή αποκάλυψη και τον χώρο του διαμερίσματος είναι εξαιρετικός. Οπότε το θείο δώρο εδώ είναι ότι αναγνωρίζουμε μια ταινία που δεν θα μπορούσε να έχει καλύτερες ερμηνείες και δομή για να επιτύχει τη ζοφερή του ένταση, *British Film Institute*
- Ο Αβρανάς διεκδικεί μια θέση στους κορυφαίους σκηνοθέτες διεθνώς, *Indiewire*
- Τρομερός ηθοποιός ο Θέμης Πάνου... Δεν είναι μόνο η σχέση του αυτουργού με τα θύματα που έχει ενδιαφέρον, αλλά και η συνηγορία των θυμάτων που συναινούν, που , ανταγωνίζονται για την προσοχή και τη σκληρότητα του διώκτη τους. *La Repubblica*
- Μια ιστορία φρικτής ενδοοικογενειακής βίας που διαδραματίζεται σε ένα εντυπωσιακά ελεγχόμενο αφηγηματικό πλαίσιο, *Screen International*
- Αβρανάς δεν επιστρατεύει την ειρωνεία και προσδίδει στις πιο λεπτομερείς σκηνές ενδοοικογενειακής και σεξουαλικής κακοποίησης μια συσσωρευτική δύναμη που μουδιάζει, *Variety*
- Ένα σμιλεμένο με ακρίβεια πορτρέτο μιας ερμητικά κλειστής οικογένειας, *The Hollywood Reporter*

MISS VIOLENCE

Ο Αλέξανδρος Αβρανάς επιστρέφει μετά το πολυβραβευμένο στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης του 2008, *Without*, και καταδύεται για μια ακόμη φορά στα μυστικά και ψέματα που ευδοκούν σε μια φαινομενικά τυπική ελληνική οικογένεια. Το *Miss Violence* καταπιάνεται με την άσκηση εξουσίας, τη σκληρή οικογενειακή βία, την αποσιώπηση. Η διεισδυτική ματιά του σκηνοθέτη φροντίζει να ξεσκεπάσει, τόσο αφηγηματικά όσο και αισθητικά, την απόγνωση που κρύβεται κάτω από την τακτοποιημένη εικόνα της κανονικότητας.

Σύνοψη

Την ημέρα των γενεθλίων της, η εντεκάχρονη Αγγελική πηδάει από το μπαλκόνι και πέφτει στο κενό με ένα χαμόγελο σχηματισμένο στα χείλη της. Η αστυνομία και η κοινωνική πρόνοια προσπαθούν να εξιχνιάσουν τον λόγο της πιθανής αυτοκτονίας. Η οικογένεια όμως υποστηρίζει σθεναρά πως ήταν ατύχημα. Ποιο μυστικό πήρε μαζί της η μικρή Αγγελική; Γιατί η οικογένεια επιμένει να την «ξεχάσει» και να συνεχίσει τη ζωή της; Αυτές είναι οι απαντήσεις που αναζητά η κοινωνική πρόνοια, όταν τους επισκέπτεται στο άψογα

τακτοποιημένο τους σπίτι. Ο πατέρας έχει φροντίσει να μη λείπει τίποτα. Όλα βρίσκονται στη θέση τους. Φαίνεται ότι τίποτα δεν μπορεί να τους προδώσει. Όμως ο καλογουαλισμένος κόσμος της οικογένειας θα θρυμματιστεί σταδιακά και όλοι θα αναγκαστούν να έρθουν αντιμέτωποι με αυτό που για χρόνια έκρυβαν ή που δεν άντεχαν να δουν.

Διάρκεια: 99'

Visit:

missviolence.com

www.feelgoodentertainment.gr

www.facebook.com/feelgoodentertainment.gr

Σημείωμα Σκηνοθέτη

Αθήνα 2013. Κάπου κοντά στο κέντρο της πόλης. Χρωματιστές πολυκατοικίες δημιουργούν έναν γκριζο κόσμο. Η ησυχία μιας αφόρητης καθημερινής ρουτίνας διακόπτεται από την αυτοκτονία ενός εντεκάχρονου κοριτσιού. Τι είναι άραγε αυτό που οδηγεί ένα παιδί στην απόφαση ότι δεν θέλει πια να ζει; Και γιατί κανείς δεν γνώριζε την αλήθεια της; Το κορίτσι αυτό, σαν σύμβολο πολλών σημερινών παιδιών που αναγκάζονται να υποταχθούν στους κανόνες μιας σκληρής κοινωνίας χωρίς ελπίδα, απογυμνώνει και αποκαλύπτει κάθε μορφή δυνατής εκμετάλλευσης και χειρισμού που πραγματοποιείται σε ένα σύστημα, το οποίο κάποιοι ακόμη αποκαλούν οικογένεια. Ο Πατέρας, ως αρχηγός, διατάζει και ορίζει τη λειτουργία της οικογένειας μέσα από τρόπους που δε διαφέρουν πολύ από τον χειρισμό της κοινωνίας. Τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας είναι θύματα που δεν μπορούν πλέον να λειτουργήσουν με άλλους κανόνες παρά μόνο με αυτούς με τους οποίους έχουν ανατραφεί.

Από την παιδική μου ηλικία, αναρωτιόμουν ποιος έχει τη δύναμη: αυτός που χτυπάει ή αυτός που νιώθει τον πόνο; Η πιο σκληρή βία είναι αυτή της σιωπής. Του ανείπωτου. Της κανονικότητας που συγκαλύπτει κάθε συναισθηματικό κενό που δημιουργείται από την άσκηση εξουσίας.

Ένα κλειστό παράθυρο σ' ένα μπαλκόνι με καλλωπιστικά φυτά. Μια κεντημένη κουρτίνα κι ένα φως που δεν σβήνει ποτέ. Όλα μοιάζουν να είναι όπως πρέπει, ήρεμα και γαλήνια. Τίποτα δυσάρεστο δεν θα μπορούσε να συμβαίνει σ' αυτό το διαμέρισμα. Όλα είναι φυσιολογικά και δείχνουν φυσιολογικά. Αυτή είναι η εικόνα που μένει στον θεατή. Ή, ενδεχομένως, αυτή με την οποία θέλει να μείνει; Μέχρι ποιού σημείου θέλουμε ή αντέχουμε να δούμε τι συμβαίνει πίσω από μια ολόλευκη καλοσιδερωμένη κουρτίνα; Η Ελένη έχει τρία παιδιά, χωρίς σύζυγο όμως. Ο Πατέρας αφαιρεί τις πόρτες των δωματίων, γιατί ανησυχεί. Άλλωστε, αυτή η οικογένεια δεν έχει τίποτα να κρύψει. Η Μητέρα ντύνει τα παιδιά με σχεδόν χειμωνιάτικα ρούχα το καλοκαίρι. Αυτά είναι μόνο μερικά από τα στοιχεία που έρχονται σε αντίθεση με την κοινή λογική και την κανονική οικογενειακή ζωή,

αλλά μετά από ένα τόσο ακραίο και τραγικό γεγονός μπορούν να κατανοηθούν και να εξηγηθούν.

Η κινηματογράφηση και οι ερμηνείες ούτε αποκαλύπτουν ούτε υπονοούν κάτι. Η κάμερα παρατηρεί και καταγράφει με μοναδικό σκοπό την αφήγηση της ιστορίας και όχι την ψυχολογική παρέμβαση μέσω του κάδρου. Η δραματολογία της κινηματογράφησης εκτυλίσσεται σύμφωνα με τη ροή της ιστορίας. Η οικογένεια έχει ήδη αρχίσει να αποδομείται και το σύνολό της έχει αρχίσει να διασπάται στα επιμέρους στοιχεία του. Όταν σταδιακά η κάμερα καταφέρνει να εισχωρήσει στο κλειστό αυτό σύστημα, δεν μένει αμέτοχη, αλλά ακολουθεί τον συναισθηματικό άξονα των ηρώων, έχοντας την ανάγκη να τους απομονώσει και να τους παρακολουθήσει στον επώδυνο αυτό δρόμο της απελευθέρωσης.

Ελένη Ρουσσινού

Η 37χρονη ηθοποιός, που υποδύεται τη μητέρα της 11χρονης που αυτοκτονεί επισημαίνει για τις προεκτάσεις του ρόλου της: «Γνωρίζει τα πάντα σε σχέση με την κακοποίηση που λαμβάνει χώρα στην οικογένεια της, αλλά είναι παθητική και εγκλωβισμένη στον μικρόκοσμο της. Και στην πραγματική μας ζωή αντιλαμβανόμαστε όταν κάτι δεν πάει καλά στο περιβάλλον μας. Γνωρίζουμε ότι κάποιος υφίσταται λεκτική βία. Στην ταινία, γίνεται και ένας παραλληλισμός με την άμεση και έμμεση βία που υφιστάμεθα στην κοινωνία ως άτομα. Πρέπει να είμαστε λιγότερο παθητικοί, να αντιδρούμε».

Όσο για την πρώτη της συνεργασία με τον Αλέξανδρο Αβρανά η ηθοποιός σχολιάζει: «Ο Αλέξανδρος ήξερε από την πρώτη στιγμή τι ακριβώς ήθελε να κάνει. Είναι πάρα πολύ οργανωμένος, αλλά σου δίνει και μια απόλυτη ελευθερία μέσα στην όλη οργάνωση του».

Τα νοσηρά μυστικά και η αποκαθήλωση της *ιερής* ελληνικής οικογένειας, που βρίσκονται στο επίκεντρο της πλοκής, κάνουν την ταινία ιδιαίτερα απαιτητική για έναν ηθοποιό. «Το θέμα της ταινίας είναι πάρα πολύ δύσκολο, βασίζεται σε αληθινή ιστορία που έχει συμβεί στη Γερμανία. Αν και έχω γερό στομάχι και δεν έρχομαι εύκολα σε δύσκολη θέση, όταν διάβασα το σενάριο, σοκαρίστηκα. Κυρίως επειδή ήξερα ότι δεν πρόκειται για μυθοπλασία. Τέτοια περιστατικά συμβαίνουν ακόμα και σε ανθρώπους της διπλανής πόρτας. Και καθώς στην ταινία έπαιζαν και μικρά παιδιά, οφείλαμε να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί. Συμβουλευτήκαμε ψυχολόγους, είχαμε φυσικά τη συναίνεση των γονιών τους και τους εξηγήσαμε το θέμα της ταινίας. Τους τονίσαμε ότι με την ταινία αυτή πολλά παιδιά που περνάνε άσχημα στο σπίτι τους θα βοηθηθούν. Καθ' όλη τη διάρκεια των γυρισμάτων επικρατούσε μελαγχολία, αλλά φέραμε στο φως κάτι που συνήθως κρύβεται καλά πίσω από κλειστές πόρτες, καλοσιδερωμένες κουρτίνες και προσποιητά χαμόγελα. Ο κινηματογράφος μπορεί να ξεσκεπάσει το θέατρο που παίζουν πολλές οικογένειες» εξηγεί η Ελένη Ρουσσινού.

Για να ανταποκριθεί στις δυσκολίες του ρόλου, η ηθοποιός κατέφυγε στις προσωπικές της εμπειρίες. «Ξεκίνησα από καθημερινές καταστάσεις. Για παράδειγμα, στο μετρό μπορεί να με σπρώξει κάποιος και να μην αντιδράσω, ενώ θέλω να του πω “τι σου έκανα και μου

φέρεσαι έτσι;”. Και αναρωτιέμαι ποια είναι η λύση. Να αρχίσω να σπρώχνω κι εγώ ή να μπαίνω στο μετρό με πανοπλία; Και μετά ανέσυρα κάποιες ατυχείς ερωτικές σχέσεις μου, όπου έχω καταπιεστεί. Έρχεται αυτή η στιγμή που αναθεωρείς και αναρωτιέσαι γιατί δεν φεύγεις». Βέβαια, η κάθαρση στην ταινία, η στιγμή αυτή που κάποιος επιτέλους παίρνει την κατάσταση στα χέρια του είναι μετέωρη. Σύμφωνα με την ηθοποιό: «Δεν πρόκειται ακριβώς για κάθαρση, γιατί κάποιος άλλος παίρνει τη θέση του θύτη. Και ίσως ακολουθήσει και άλλος μετά από αυτόν. Απλώς ελπίζεις ότι ο επόμενος δυνάστης θα είναι πιο ελαστικός. Όλοι χρειαζόμαστε έναν αρχηγό. Το σύνδρομο της Στοκχόλμης έχει πλήξει και την Αθήνα».

Θέμης Πάνου

Ο 53χρονος ηθοποιός με την πολυετή θητεία στο ελληνικό θέατρο, απέσπασε για πρώτη φορά στην ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου το βραβείο καλύτερου ηθοποιού στο Φεστιβάλ Βενετίας για τον ρόλο του στην ταινία. Αυτή η διάκριση τον αιφνιδίασε και αναφέρει ότι: «Από τα 96 λεπτά της ταινίας, θεωρώ ότι ήμουν καλός σε κάποιες στιγμές. Τα υπόλοιπα ήταν θέμα συγκυρίας. Κατά τα άλλα, περιμένω να καθίσει η σκόνη και να χωνέψω τη βράβευση».

Σχετικά με τις προκλήσεις του χαρακτήρα που υποδύεται ο ηθοποιός σχολιάζει: «Δεν ήταν εύκολο να παίξω ένα τέρας. Αλλά το ύφος της ταινίας δεν ήταν χυδαίο, ούτε υπήρξε η πρόκληση για την πρόκληση. Δεν θα δείτε ούτε μια σκηνή βίας. Η ταινία λειτουργεί, ως επί το πλείστον, υπαινικτικά. Προσπάθησα να αποδώσω την ψυχροσύνθεση ενός άρρωστου μυαλού. Αν σκαλίσουμε την επιφάνεια, θα ανακαλύψουμε πως και ο ίδιος είναι θύμα. Είναι σίγουρο ότι έχει και ο ίδιος υποστεί στο παρελθόν σωματική και ψυχολογική βία. Αυτό είχα καταγράψει στις σημειώσεις μου και σε αυτό ανέτρεχα κάθε τόσο για να ανταποκριθώ στις απαιτήσεις του ρόλου. Ο χαρακτήρας αυτός κατασκευάζει θύματα και μετέπειτα θύτες σε μια αλυσίδα βίας».

Για το θέμα της ταινίας, την αποδόμηση της ελληνικής οικογένειας, ο πρωταγωνιστής επισημαίνει: «Τι συμβαίνει σήμερα στην οικογένεια; Μήπως οι ρόλοι γονέων και παιδιών έχουν αντιστραφεί; Μήπως οι περισσότεροι γονείς είναι ανεπαρκείς; Μήπως αυτό συμβαίνει γιατί η ίδια η κοινωνία δεν επενδύει στον άνθρωπο, στη δημιουργικότητα και την ουσία του, αλλά στο πρόσκαιρο και στο επιφανειακό. Όσο γίνεται αυτό, τόσο η οικογένεια, ως κύτταρο, αλλοιώνεται. Βέβαια, φρικιαστικά πράγματα συνέβαιναν ανέκαθεν πίσω από κλειστές πόρτες».

Βιογραφικό Αλέξανδρου Αβρανά

Γεννήθηκε στη Λάρισα στις 24.09.1977. Σπούδασε στο U.d.K στο Βερολίνο. Η πρώτη του ταινία μεγάλου μήκους με τίτλο Without απέσπασε 7 βραβεία στο 49ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, ενώ ήταν υποψήφια για Καλύτερη Φωτογραφία στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Μιλάνου.

Φιλμογραφία του Αλέξανδρου Αβρανά:

Miss Violence (99m), 2013

Άτιτλο, Ντοκιμαντέρ μεγάλου μήκους για τον Θεόδωρο Αγγελόπουλο, 2012 work in progress

Μικρή Κατήχηση για τις Κατώτερες Τάξεις, Αύγουστου Στρίντμπεργκ, Θέατρο BIOS.

Home Made, (30m) ντοκιμαντέρ, 2010, EPT AE, ΣΕΕ productions

Without, 80 min, 2009, NIKS movies Productions

"ΤΟΡΟΙ" (35min), ντοκιμαντέρ, Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης

Eleusina, Mon Amour (ca15min), 2007, ντοκιμαντέρ, παραγωγή ΕΑΣΑ

Pic Nic (ca 23min), 2007, παραγωγή Αλέξανδρος Αβρανάς

Happy Together (15min), 2006, παραγωγή Αλέξανδρος Αβρανάς

Beside, (ca 22min) 2005, παραγωγή Αλέξανδρος Αβρανάς

Love is Pain (ca15min), παραγωγή Αλέξανδρος Αβρανάς

Credits:

Σκηνοθεσία: Αλέξανδρος Αβρανάς

Σενάριο: Αλέξανδρος Αβρανάς, Κώστας Περούλης

Executive Producer: Χρήστος Β. Κωνσταντακόπουλος

Παραγωγός: Βασίλης Χρυσανθόπουλος

Παραγωγή: Faliro House Productions, Plays2place Productions

Παίζουν: Θέμης Πάνου, Ρένη Πιττακή, Ελένη Ρουσσινου, Σίσσυ Τουμάση, Καλλιόπη Ζωντανού, Κωνσταντίνος Αθανασιάδης, Χλόη Μπολώτα, Μαρία Σκουλά, Νίκος Χατζόπουλος, Μηνάς Χατζησάββας, Κώστας Ανταλόπουλος, Μαρία Καλλιμάνη, Βάσω Ιατροπούλου, Στέφανος Κοσμίδης, Χρήστος Λούλης, Άννα Κουτσαφτίκη, Γιώργος Συμεωνίδης, Βασίλης Κουκαλάνι, Γιώτα Φέστα, Μάρθα Μπουζιούρη

Διεύθυνση Φωτογραφίας: Ολυμπία Μυτιληναίου

Ηχοληψία: Νίκος Μπουγιούκος

Σκηνικά: Εύα Μανιδάκη, Θανάσης Δεμίρης

Κοστούμια: Δέσποινα Χειμωνά

Μακιγιαζ: Ιωάννα Συμεωνίδη, Μαίρη Σταυρακάκη, Apollonia B.

Μονταζ: Νίκος Χελιδονίδης

Μιξάζ: Κώστας Βαρυμποπιώτης

Post Production 2 | 35